

ASHLEY SAUNDERS + LESLIE SAUNDERS

ZÁKON

JEDNOHO

YOUNG ADULT FANTASY

ZÁKON JEDNOHO

Text copyright © Ashley Saunders and Leslie Saunders
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Drahomíra Michnová, 2020
Cover © David Curtis, 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0854-3 (pdf)

ZÁKON JEDNOHO

**ASHLEY
SAUNDERS
+
LESLIE
SAUNDERS**

Mámě a tátovi s láskou

1. ČÁST

TAJEMSTVÍ

MIRA

Padám. Tma mě dusí, jako bych byla pohřbená hluboko pod zemí. Letím vzduchem, vítr mi sviští v uších a mé dlouhé zrzavé vlasy mě švihají do obličeje jako malé ohnivé biče.

Žaludek se mi převrací, je mi špatně. Snažím se otevřít pusku, vyzvracet se nebo vykřiknout, ale nemůžu pohnout rty. Celá jsem jako z jednoho kusu kamene, socha řítící se do hlubiny temné prázdnoty.

Něco se mi otře o pravé zápěstí. Najednou se na mě sárou desítky, stovky nějakých prstů, chňapají po mně, trhají mi oblečení, pevně svírají krk a chodidla.

Šílím strachy, ale mé tělo není schopné pohybu, zoufale se snažím ho k tomu přinutit. Oslepená panickým strachem se snažím vyprostit ze sevření, leč mé paže a nohy jsou jako z olova, zdřevěnělé údy se nedokážou bránit těm rukám, které mě chtějí roztrhnout. Pohřbít mě.

Síly mě opouštějí a vtom ticho protrhne ženský hlas. Krásný a laskavý, stoupá a klesá v tónech nějaké písně a já se rozpomenu. *Moje matka.*

Těkám pohledem na všechny strany, všude jen černočerná prázdnota, ale matčin hlas sílí a obklopuje mě. V posledním vzepětí sil se jí snažím zachytit, navzdory těm prstům a tmě, které mě svírají.

Konečně se mi podaří uvolnit ruce ze železných kleští a cítím, že zase stoupám.

S trhnutím se probudím.

Ztěžka oddychuju a zjistím, že sedím v naší dvouposteli v suterénu pod zahradou, všechny svaly mě bolí, zaťaté zuby a čelisti také. Ava mě konejšivě hladí po rameni, ale nedokážu se na ni podívat, stydím se, že jsem ji zase probudila.

„Ošklivý sen?“ ptá se. Toporně přikývnu a ona sklopí zrak, jako by chápala. Jenže nechápe. Ne úplně.

Podívám se, kolik je hodin. Půl sedmé. „Zaspaly jsme.“

Ava vyskočí z postele a spěšně se přehrabuje v prádelníku. Konečně najde naše volné kalhoty z bílého plátna a vklouzne do nich.

„Kde je ta čistá –“

Opatrně jí hodím plátěnou halenu, abych ji nepomačkala. Vpředu se jako šerpa táhne purpurový pruh, šikmo od srdce až k boku, jediné narušení jinak sněhobílé uniformy.

Ava ze sebe strhne tričko a strojí se do školy, já zamířím k psacímu stolu vedle schodů. Ukládám do naší školní brašny náš malý tablet a v zrcadle pozoruju, jak si Ava pečlivě češe ofinu, která jí sahá těsně nad zelené oči. Stejně zelené jako mám já.

Vyhrábnu ze zásuvky ve stole pudřenku se zrcátkem, a když vzhlednu, vidím před sebou dokonalý obraz naší matky. Hlavou mi opět proletí výjevy z mého snu, hrůza z prstů svírajících mě ve tmě je spíš vzpomínka než sen.

Zatnu pěsti, až mi zapraská v kloubech palců, dojdu k Avě před zrcadlem a snažím se zapomenout. Setřást ten přetrvávající pocit.

Vím, že je to marné. Budu si pamatovat všechno. Vždyt náš celý život závisí na tom, že si musíme dokonale pamatovat každou podrobnost, minutu po minutě. Kdybychom si to nepamatovaly, nepřežily bychom.

Položím Avě hranatou pudřenku do nastavené dlaně a podívám se na sestru. Na své dvojčce. Rychlými pohyby si zručně nanáší pudr na jizvu na krku ve tvaru hvězdičky. Když jsme chodily do osmé třídy, spadla ve skleníku do záhonu pichlavých opuncí.

Táta běsnil, ale Ava mu zdůraznila, že to zkrátka byla nehoda a že není v našich silách dávat ustavičně pozor na všechno. Ať se snažíme sebevíc.

Jizva už pod pudrem není vidět, sestra se na mě v zrcadle usměje. „Tak. Teď jsme jedna a táž osoba,“ říká. Také se usměju a zkoumám dva stejné obrazy v zrcadle. Já jsem ona a ona je já. Jedna duše ve dvou tělech.

Bezděčně se dotknu pravého zápěstí, měla bych tam mít mikročip. Trvalá skutečnost druhorozeného dítěte v Americe, kde platí zákon, že rodiče smí mít pouze jedno dítě: *já ve skutečnosti neexistuju*.

„Kéž bys dnes byla na řadě se školou ty,“ povzdychne si Ava. „Pro tebe by nebyl problém nasbírat pěkné známky.“ Pomůžu jí přehodit kabelu přes rameno a společně vyjdeme po schodech, které vedou k dlouhé prázdné stěně.

„Hlavně dávej pozor při španělské konverzaci a všechno dobře dopadne, Avo. Vždyt jsme se učily celý večer.“

Pochybovačně vzdychne a já přitisknu čelo na její. „Tú puedes hacerlo.“ *Zvládneš to skvěle*.

Ava se zazubí a zvedne ruku. Dvakrát tiše zaklepe a stěna se odsune, za ní se objeví tajná chodba, která vede nahoru do našeho domu. „Tak brzy nashle,“ říká.

Otočí se a kluše chodbou. Postávám na schodech, než tma pohltní poslední záblesk jejích zrzavých vlasů. Už teď cítím, jak mi chybí. Půlka mě je pryč.

Zasunu stěnu a třemi lehkými kroky sejdu ze schodů.
Vrátím se do naší postele.
A čekám.

AVA

Zahájit náš obvyklý denní režim mě vždycky stojí vypjaté nervy. Teď musím spěchat úzkou podzemní chodbou, abych dohnala zpoždění. Pádím podél betonových zdí, vyběhnu druhou řadu schodů a při tom se psychicky připravuju na to, že budu nad zemí; jakmile vykročím z domu, vystavuju se napospas světu, v němž nemám žádné soukromí. Každý můj pohyb zaznamenávají kamery a bedlivé oči. Musím být neustále ve střehu.

Protože to, že my dvě existujeme, je obrovské tajemství.

Otec měl pět let na to, aby své holčičky důkladně naučil klamat okolí, než jsme opustily bezpečí jeho ochranných křídel a začaly chodit do základní školy. Ještě jsme ani neuměly mluvit, a už nám vštěpoval přísná pravidla. Protože věděl, že budou pro naše přežití klíčová, snažil se udělat z jejich dodržování zajímavou hru, která by nás bavila. Jeho upřímná pochvala pro mě byla největší odměnou. Jednou z mých nejranějších vzpomínek je recitování tátovy nejdůležitější zásady: *Musíme být naprosto dokonalí. Stačí, aby jeden z nás nějak škobrtnul a prozradil naše tajemství, a rázem prohráváme všichni tři.*

Dvakrát zaklepu na hladkou stěnu a ta se okamžitě odsune. Jako když se odhrne opona, za níž se objeví náš vzorně uklizený obývací pokoj. Stěna se za mými zády ihned zase zavře, proběhnu domem a spěchám k hlavním dveřím. Jsem úplně vynervovaná z toho, že mám zpoždění, a vtom

nečekaně narazím na otce, který stojí v předsíni. V ruce drží lesklou krabičku s mým obědem a tváří se přísně.

Leknutím vykulím oči. „Je tři čtvrtě na sedm... Proč ještě nejsi v práci?“

Přimhouří oči do tenkých škvírek. Opatrně převezmu krabičku a chvatně ji uložím do tašky. V ledniče je předem připravené jídlo na každý den v týdnu; všechno, co se týče našeho života, se řídí a hlídá s takovou mimořádnou pečlivostí, až to jde člověku na nervy.

Otec významně mlčí, takže ze sebe musím chtě nechtě vymáchnout: „Už to víckrát neuděláme. Slibuju.“

„Ne. *Já* slibuju. To bylo naposledy. Nemůžete být v noci spolu – je to prostě moc nebezpečné.“

Otec není typ člověka, jehož rozzlobený pohled byste brali na lehkou váhu. Z tohoto vysoce postaveného státního úředníka – ředitele Odboru plánovaného rodičovství v Texasu – číší velká autorita a smysl pro pořádek. Dokonalá vojenská uniforma jen podtrhuje jeho důstojné vzezření, avšak obvykle vzpřímená postava je dnes ráno mírně nahrbená, což přičítám tíze odpovědnosti.

Pokusím se trochu uvolnit napětí tím, že se zašklebím.

„Učíme se teď ve sboru novou píseň. Můžeme ti ji s Mirou po večěři zazpívat,“ navrhnu.

Zachmuřený pohled se konečně rozjasní. „To bych byl rád,“ řekne a narovná se. Letmo mě políbí na čelo. „Dávej na sebe pozor a buď pořád ve střehu.“

„Ty se měj taky dobře, tati,“ zavolám už přes rameno, protože spěchám z domu.

Hra začíná.

Kráčím naší hustě obydlenou čtvrtí s upravenými bytelnými domy a nahlas si opakuju španělštinu na ústní zkoušení. V dálce, odkud sem přes promyšleně uspořádané zahrady se skalkami a městské parky nedoléhá hluk velkoměsta, leží rozlehlá metropole Dallas. Mocné hlavní město Texasu.

Otcovo postavení nám umožňuje bydlet na předměstí, ve čtvrti, kde si mohou dovolit bydlet lidé z lepších vrstev. Můžeme si tedy dopřát luxus v podobě o něco čerstvějšího vzduchu a vzácnou výhodu vlastního pozemku. Většina obyvatel totiž žije namačkaná v bytech v obrovských mrakodrapech, jejichž zdi pokrývají četné billboardy s reklamami, které ve dne v noci blikají všem do oken. Tihle lidé prožívají každodenní boj o více prostoru, více životních prostředků, více všeho. Soused dokáže zabít souseda kvůli novým botám. Ničeho nikdy není dost, aby to stačilo. Míjí mě záplava cyklistů, kličkují davem lidí valícím se po široké ulici do centra za svými všednodenními povinnostmi. Mira a já jen zřídkakdy, pokud vůbec, opouštíme čtvrt Trinity Heights; univerzita se nachází necelé dva kilometry od našeho domu. Každý den jedna z nás stráví hodinu chůzí do školy a zpět, osm hodin v posluchárně a zbytek večera sedíme nad domácími úkoly a probíráme podrobnosti dalšího jednotvárného dne, načež se rozejdeme do svých postelí. Jedna z nás zůstává přes noc v suterénu, ta druhá jde nahoru do pokoje, kterému říkáme Avin pokoj. Následující den se probudíme a prohodíme si role. Naše dny jsou žalostně monotónní.

Hledím do země a prohlížím si vybledlé čáry na silnici, která kdysi sloužila výhradně automobilové dopravě. Abych stimulovala mozek, snažím se představit si ten rámus

a zápach padesáti aut uvízlých v dopravní zácpě. Vtom se z postranní ulice přede mnou ozve hlasité troubení. Jako by se moje představa zhmotnila, přímo přede mnou a k mému pobavení. Auto je sice jen jedno, zbývajících devětačtyřicet chybí, přesto mi stojí za pozornost. Nikdo jiný si totiž osamělého vozidla, které se marně snaží projet nekonečným davem na druhou stranu, nevšímá.

Armáda chodců mě k němu tlačí blíž a já za kouřovým sklem vidím luxusně oblečenou podnikatelku, která si hlasitě mluví pro sebe, nejspíš vede nějakou pracovní poradou, na niž se opozdila. Klimatizace jí rozfoukává vlasy, létají jí kolem obličeje, jako by ve voze řádila pitoreskní vichřice. Jet do práce soukromým vozem je staromódní a naprosto šílené. Jediným důvodem, který někoho k takovému počínu uprostřed chodci přečpaného města vede, je snaha okázale zamávat okolním masám praporem své prosperity.

Nesnáším neefektivnost. Dopravní zácpy musely být hroznou ztrátou času. Zavrtím hlavou, setru si pot z čela a pokračuju ve vlastní krátké a pěší dopravě do školy. Je to způsob cestování, kterému dávám přednost.

Po dalším půl kilometru směrem do města už skoro není vidět nebe, na obzoru ho zastihuje jeden vysokánský mrakodrap za druhým. Je to znak pokroku, jak tvrdí vláda. Znak moci. Nebe nám už nestačí – budeme muset stavět ještě vyšší a vyšší budovy a dobýt samotný vesmír, teprve pak budeme konečně spokojení.

Vcházím do areálu univerzity s pětiminutovým zpožděním a vezmu to zkratkou přes Velký trávník kolem sochy Stephena F. Austina, který třímá vysoko nad hlavou obrovskou texaskou vlajku. Vzduch se nehne, nefouká vítr, ale

Otci Texasu by nikdy nedovolili držet zplihlý prapor, natož v jeho adoptivním hlavním městě. Vlajku státu jedné hvězdy rozhýbou skryté ventilátory, červené, modré a bílé pruhy se elegantně vlní a vítají studenty v areálu.

Strakeova univerzita je jedna z nejprestižnějších škol ve státě; pokud máte možnost chodit jejími posvátnými chodbami, čekají se od vás velké věci. Když vešel v platnost zákon o plánovaném rodičovství – veřejnost si ho přejmenovala na zákon o jedináčkovi, politiku jednoho dítěte, protože v něm jde právě o tohle – ideologie americké společnosti se výrazně změnila. Už žádné žít si podle svého; americký nezávislý duch zemřel.

Teď žijeme pro rodinu. Dnešní rodiče mají jen jednu možnost: úspěšně vychovat své jediné dítě, které hrdě ponese jejich jméno a nahromadí dostatek prostředků, aby se o ně mohlo ve stáří postarat, protože rodiče budou jeho pomoc potřebovat. Dospívání se kvůli tomu stalo nemilosrdným konkurenčním bojem a Strakeova univerzita nabízí náležitou přípravu na přežití v přelidněném světě, kde slabí dlouho neobstojí.

Kolem mě jsou tisícovky studentů ve stejných bílých uniformách, jakou mám já, liší se jen barvou pruhu, která označuje, na jaké studijní úrovni daný student je. Ačkoli Miře a mně je teprve osmnáct, zvládly jsme testy do pokročilé skupiny studentů druhého ročníku, což nás opravňuje nosit purpurový pruh. Na trávníku se míhají pruhy různých barev: purpurové, modré, červené, zelené a nejnižší úroveň označuje žlutá. Barva, se kterou promujete, určuje, zbytek vašeho života. S purpurovým diplomem vám bude svět ležet u nohou.

Prudce zabočím k východní straně obdélníku a zaznamenám, že většina mých spolužáků má barevně rozlišené deštníky, které jim zakrývají hlavy, na něž si prozíravě nasadili čapky, buď na ochranu proti texaskému vedru, nebo aby se skryli před slídicími bezpečnostními kamerami, které číhají na každém rohu.

Už jsem v cíli, v Tower Hallu. Než vejdu do břečtanem porostlé budovy, rychle zavřu deštník a nasadím úsměv pro skenery Systému rozpoznání obličeje.

Všudypřítomné bezpečnostní kamery kontrolují každého člověka v každé budově areálu. Dokážou se zaměřit na tisícíhlavý dav a během okamžiku odhalit někoho, kdo tam nepatří. Není potřeba snímat zápěstí každému jednotlivci – to se děje pouze tehdy, když na sebe nějak upoutáte pozornost.

V rohu vstupní haly uniformovaný příslušník Texaské státní gardy pečlivě kontroluje monitory systému. Zírám na obrazovky a kamery spojí můj obličej s mým jménem, které je naprogramované v databázi. Uvidím „Ava Goodwinová – Schváleno“ a v duchu děkuju vesmíru, že vypadáme s Mirou úplně stejně.

Z reproduktorů se ozve dvojí ostré zazvonění a já se poslušně řadím do dlouhé fronty, která vede do auly.

Sbormistr Dashwood rázuje po pódiu a vášnivě šermuje rukama do rytmu hudby jako posedlý zlým duchem.

Diriguje tu spoustu studentů – moc si nezasloužíme nazývat se sborem – s plamenným zaujetím, které musím obdivovat. Srdce mi ještě trochu buší, zavřu oči a zpívám pomalou, úpěnlivou píseň, aniž bych musela koukat na hologram s textem.

Během našeho dětství jsme sledovaly s Mirou hologramové záznamy, které nám otec dal a na nichž matka zpívala u klavíru. Někdy se na ně díval s námi, seděl na zemi v našem suterénním pokoji, opíral se o postel a dychtivě sledoval soukromý koncert naší matky. My čtyři, pospolu, tajná rodina, která může existovat jen v suterénu.

Zapamatovala jsem si o ní všechno – připadá mi v těch záznamech tak skutečná! Jako děti jsme byly posedlé hudbou, nechtěly jsme ani tak napodobovat to, co matka milovala, spíš jsme jí tím chtěly být blíž. Teď zjišťuju, že ta bolestná touha po něčem, co jsem nikdy neměla, je v první řadě bolest opravdového zklamání.

„A teď refrén. Hlasitěji!“

Vycítím v místnosti nějakou změnu, a když otevřu oči, vidím, že právě vchází Halton. Mírně nahrbený a s úzkými nevýraznými rameny, která nicméně prahnou po tom, aby vypadala elegantně pod dokonale nažehlenou bílou uniformou s purpurovým pruhem. Tmavé vlasy mají trochu mastný vzhled, i když jsem si jistá, že si je ráno myl. Pokouší se vypadat vznešeně, ale své pravé já nedokáže zamaskovat.

Jde nesnesitelně pomalu, dává si na čas, ví, že sbormistr jeho pozdní příchod přejde mlčením.

Sbor pokračuje ve zpěvu, Halton si vybere místo vedle mě a přinutí mého dosavadního souseda, aby mu udělal místo. Jeho osobní strážce, zvláštní agent Hayes, mu jde v patách a pokouší se splynout s davem tím, že má na sobě školní uniformu. Jenže muž středního věku s pevně zavřenými ústy nikoho neobalamutí.

„Avo,“ řekne mi Halton a zdvořile kývne. Dlouho na mě hledí, snad čeká, že s ním uprostřed písně zapředu rozhovor.

Zavřu zase oči a dělám, že jsem si toho nevšimla.

Získat si Haltonovu přízeň se tu považuje za velkou čest a on to moc dobře ví. *Je mi fuk, jak mocná je tvoje rodina.* Mocí si mou pozornost nezíská.

Jeho upřený pohled mi už propaluje tvář, nemůžu to vydržet. Otevřu oči a otočím se k němu. V takové chvíli toho vždycky nechám, ale dnes stojí a hledí na mě dál, obklopený tou svou tichou aurou privilegovaného, ani se obtěžuje zpívat s ostatními.

Co chceš? vyzývám ho pohledem.

Sbormistr hlasitě zatleská mým směrem. „Goodwinová, dívejte se dopředu!“

Zlobím se na sebe, že jsem si vysloužila veřejné napomenutí. Otočím hlavu právě ve chvíli, kdy sbormistr mávnutím ruky rázně utne hudbu z reproduktorů.

„Naprosto průměrné. Jestli to představení má ukázat texaským zákonodárcům, jak důležitá je výuka umění na školách, modlím se, abyste všichni byli géniové v matematice a přírodních vědách. Naučit se nazpaměť do zítřka. Rozchod.“

Strakeovka po půl století opět zavádí výuku sborového zpěvu. Jevištní umění se začalo považovat za zbytečné vyhazování peněz v době, kdy lidé umírají hladu nebo při ničivých bouřích. Zpěv patřil do minulosti.

Letos je to jinak. Guvernér Howard S. Roth, vlivný vůdce Texasu, se rozhodl podniknout něco nevídaného: uspořádat velkolepou oslavu pětasedmdesátého výročí zavedení politiky jednoho dítěte. Naše mladé hlasy sborově zpívající písně na chystaném galapředstavení určitě ukolébají lidi v zapomnění, co vlastně slavíme: že nás stát ovládá natolik, že se ani nemůžeme svobodně rozhodnout, kolik dětí budeme mít.

Guvernér nebude hledět na výdaje. Příští týden se na oslavy do Dallasu sjedou významní delegáti ze všech států, včetně samotného prezidenta.

Televize Lone Star spekuluje o tom, že tahle převratná událost vyvrcholí tím, že prezident oznámí svou podporu Rotha jako kandidáta v prezidentských volbách, které se budou konat příští rok.

Guvernér Roth je ve své funkci nejděle ze všech dosavadních texaských guvernérů a vládne svému státu železnou rukou. Navzdory jeho kontroverzním metodám si vedoucí představitelé na celém světě všimli, jak Texas prosperuje. Svět je tak překroucený, že dnes potřebujete železo místo vzduchu, abyste se udrželi nad vodou.

Mí spolužáci mlčky opouštějí aulu a poslušně se řadí do fronty; když vycházejí ze dveří, jsou už myšlenkami u série dalších únavných vyučovacích hodin, které je čekají. Já zůstávám pozadu, užívám si ticha prázdné místnosti.

Zdržím se jen chvíli, pak uctivě kývnu sbormistru Dashwoodovi na pozdrav a vmísím se do davu na přeplněné chodbě, která vede k mé další plánované zastávce. Protože je zakázáno zakrývat si identifikovatelná znaménka na těle, chodíme Mira i já každý den na tytéž toalety, abych si mohla v soukromí přepudrovat jizvu ve tvaru hvězdičky, kterou mám na krku.

Se sklopenou hlavou – vždycky se díváme do země – si razím cestu přes Velký trávník a pak na chodbu v prvním patře Unie. Vejdu na dámské toalety a usadím se v kóji nejdále od vchodu, ale když si vyndám pudřenku, najednou na mě shora někdo křikne.

„Používáš nedovolený make-up? No tohle!“

Polekaně vyskočím, vzhlednu a vidím, že na mě přes okraj přepážky zírá nějaká holka. Tvář je mi známá, rychle pátrám v paměti, jak se jmenuje, ale je těžké zapamatovat si desítky tisíc spolužáků.

„Budu tě muset nahlásit děkanovi.“ Pohoršeně mlaskne a její hlava zmizí.

Zděšeně vyběhnu z kóje. „Prosím tě, to nemůžeš!“ žadoním. „Já jen –“ Mé prosby přeruší výbuch hlasitého, výsměšného řehotu skupinky dívek se slavnými příjmeními.

„Ty jsi taková puritánka, Goodwinová,“ rýpne si další holka. S úsměvem se postaví před zrcadlo vedle vůdkyně jejich party (*Jak se jmenuje?*). Na uniformách mají purpurové nebo modré pruhy.

„Ať se snažíš zakrýt cokoli,“ poznamená, „je to marné.“

V zrcadle vidím jejich pohyby. Nepřišly si sem upravit své dokonalé účesy, ale nalepují jedna druhé čtvereček náplasti, těsně nad rýhu mezi prsy.

Páska. Oblíbená droga bohatých.

„Když už chceš porušovat pravidla, Goodwinová, tak se snaž a využij všech možností.“

Jedna z dívek natáhne ruku, na konci prostředníčku má přilepený kousek pásky a kývá jím na mě, jako by mě lákala. Spiklenecky mrkne. Další se mi pokusí vyhrnout halenu, ale já prudce sklopím hlavu a provázena dalším výbuchem smíchu vyrazím ze dveří.

Pokračuju rovnou do přeplněné jídelny, v uších mi stále zvoní jejich smích, a posadím se na svou obvyklou lavici u okna, kde sedí jen Rylie Sparksová. Existuje mezi námi nevyslovené porozumění, že i když každá raději jíme sama, je lepší mít u stolu alespoň někoho než nic.

Kéž bych mohla mít přátele. Kéž bych mohla cítit skutečné pouto s ostatními a objevit, kolik různých druhů lásky v tomhle světě existuje, ale já si kolem sebe vybudovala tak vysoké zdi, abych udržela naše tajemství – abych nás udržela v bezpečí – že je pro každého nemožné, aby ke mně pronikl. Jsem sama uprostřed vlastní ochranné klece. S výjimkou Miry. Svou sestru budu mít vždycky. I kdyby měla zemřít dřív než já, vím, že by pátrala v čase a prostoru, aby mě zase našla. A já ji.

Zaplaším tyhle myšlenky a pozoruju dlouhou frontu studentů před lesklou 3D tiskárnou. Student na řadě skenuje své zápěstí a vybírá si z jídelníčku jídlo podle svého přání. Okamžitě před něj vyskočí podnos s jednoduchým libovým proteinem a jako příloha hromádka zeleniny, z níž se kouří. Dívka za ním si vybírá svůj pokrm a její talíř – stejné přísady, avšak připravené naprosto jinak – se před ní objeví za deset vteřin. Vyndám krabičku s jídlem z domu – v úterý je vždycky kuře na citronech s brokolicí – a dám si do pusy pořádné sousto. Přitom se pustím do práce na tabletu.

Mám půl hodiny, než začne chemie pro pokročilé. Mira včera večer udělala dokonale domácí úkol, takže můžu volnou půlhodinu využít k tomu, abych se vrhla na úkol z fyziky, který jsme dostali dnes v první hodině. Je toho hodně, ale bez potíží řeším jednu složitou rovnici za druhou a prsty se mi po tabletu jen míhají.

Ze soustředění mě vytrhne výkřik z tiskárny: „Nedosta-
tečný kredit, pane Wallace!“

Zvednu hlavu a vidím Adena Wallace v seprané uniformě se žlutým pruhem, která o něm hodně vypovídá, jak znovu přikládá zápěstí ke snímači. Barva studentova pruhu jako

by vždycky nějak souvisela s ekonomickým statutem jeho rodiny.

„Určitě? Ještě jsem ho nevyčerpal, vím to,“ říká úpěnlivě.

„Nedostatečný kredit, pane Wallace. Okamžitě opusťte frontu.“

Hubený chlapec sklopí hlavu, brada se mu chvěje, tiše škemrá o jídlo: „Prosím. Mám hlad.“ Ale stroj nedbá na to, že někdo má prázdný žaludek.

Aden se nerozhlíží kolem, jestli mu někdo pomůže – ví, že se stejně nikdo takový nenajde. Když zahlédne přicházejícího policistu, který se ho chystá vyvést z fronty, raději rychle odejde z jídelny a ještě stihne zaznamenat kritické pohledy ostatních a šeptání za zády.

Vracím se k fyzikálním rovnicím a všimnu si, že mě od nedalekého stolu pozoruje Halton.

Je obklopený spolužáky s purpurovými a modrými pruhy, sedí ve středu své osobní družiny, ale nikdo s ním nemluví. Nápadně se liší od svalnatých a hezkých mladíků, kteří se nenuceně baví a smějí se. Je jasné, že tyto takzvané kamarády podědil, místo aby jejich přátelství získal vlastní zásluhou.

Mckinley Ruizová, štíhlá černovláska se sportovní postavou, sedící naproti němu, se na mě otočí. Všimne si, že se na sebe s Haltonem díváme. V očích se jí hněvivě zablýskne.

Je můj! křikne na mě její pohled přes několik stolů.

Je to známá kariéristka. Uniformu má označenou modrým pruhem a já moc dobře vím, že netouží po ničem jiném, než ho vyměnit za purpurový. Ne však tím, že získá lepší známky, ale prostřednictvím manželství. K tomu si vyhlédla Haltona.

Jsem naštvaná, že jsem se nechtíc připletla do jejich namlouvání, podepřu si dlaní čelo a doufám, že mi není vidět do tváře.

Velké náměstí před univerzitním areálem je kvečeru zaplněné, lidé spěchají po práci do svých domovů, tvoří dva průvody, z nichž jeden míří tam a druhý opačným směrem.

Na fasádách okolních mrakodrapů se na velkých obrazovkách promítá simulovaný západ slunce, umělé světlo vrhá na široké prostranství nádherné oranžové a růžové odlesky. Srdce mi okamžitě radostně poskočí. I když vím, že jde o záměrnou a falešnou krásu, která má navodit zdání pohody a blahobytu, v němž žijeme, je to nádhera.

Po chvíli uklidňující západ slunce vystřídá reklama v podobě usmívajícího se manželského páru a jejich jediné dcery. Na okolní dav z ní křičí velký blýskavý slogan: „Jedno dítě, jeden národ.“

Ignoruju tu propagandu, dívám se do země. Snažím se představit si, kde přesně jsou umístěné bezpečnostní kamery. Jedna nás sleduje prostřednictvím očí sochy dlouhorožého býka uprostřed náměstí a dvě jsou na vysoké budově banky po mé pravici.

Z úvah mě najednou vytrhne nenadálý rozruch, rychle zvednu hlavu a vidím, že nějaká plavovlasá žena právě vytrhla jakémusi nic netušícímu studentovi z rukou láhev vody. „Zlodějka!“ ječí mladík z plných plic.

Žena se rychle prodírá zneklidněným davem, míří přímo ke mně, ale já se najednou nedokážu pohnout.

Ozve se hlasitá rána, *třesk!*, a žena padá na zem a svíjí se v křečích. Tři další mohutné záškuby a tělo znehybní.

Láhev s vodou leží zapomenutá kousek od ní, její vzácný obsah vytéká marnotratně na rozpálený beton. Z davu se nepozorovaně vynoří nějaký muž, popadne vzácnou kořist a rychle zase zmizí v bezpečí moře chodců.

K ženě teď přistoupí robustní policista s dvanáctikalibrovým elektrickým paralyzérem a zastaví se tak, že špičkami těžkých bot ženě přišlápne konečky prstů.

Polovina spěchajících chodců se zastaví a čeká, co se bude dít dál. Někteří jen z pouhé zvědavosti, ale většina přihlíží s jen těžko skrývaným vztekem.

Poruším všechny své zásady a zůstávám v tomto nenadále vypjatém okamžiku na místě. Měla bych se tiše a nenápadně vytrahit, abych neupoutala policistovu pozornost, ale místo toho stojím jen kousek od bezvládné ženy ležící na zemi jako socha neschopná pohybu.

Cítím, jak z davu sálá horká vlna energie nabitě hněvem. Ozve se hlasitý a rázný výkřik:

„Tak dost!“

Tři další hlasy se se stejnou vervou přidají jako několikanásobná ozvěna.

Už se sem prodírá hrstka protestujících, snaží se dostat k policistovi, který stále drží paralyzér. Dav se rozvlní, na náměstí se schyluje k potyčce. Odněkud se okamžitě vyrojí celý oddíl příslušníků státní gardy.

„Okamžitě se rozejděte nebo budete zatčeni!“

Jeden z ozbrojenců zvedne nad hlavu sonickou zbraň a bez váhání pálí do vzduchu. Všichni v okruhu sta metrů padnou jako podtatí na zem a zoufale si zacpávají uši.

Dopadnu tvrdě na chodník a pevně tisknu dlaně k hlavě. Pronikavý zvuk zbraně mi nelítostně útočí na mozek,

nedokážu ho zastavit. Schoulím se do klubíčka a hledím na tu zatčenou ženu vedle sebe. Oplácí mi pohledem vytřeštěných očí, plných zoufalství a strachu, ale já ve své bezmoci dokážu také jen vytřeštěně zírat.

Policista je díky tlumičům na uších ušetřen urážek z davu. Surově popadne ženu za zkroucenou ruku, vytrhne ji zpod těla a přiloží jí k zápěstí malý snímač.

Mikročipy nejenže monitorují váš kredit ve školní jídelně, ale obsahují veškeré informace, které se vás týkají: záznamy v trestním rejstříku, krevní skupinu, číslo sociálního pojištění, adresy, údaje o kreditní kartě, zdravotní pojištění. Všechno. Trvalo několik generací, než veřejnost čipování přijala, ale stalo se.

Nejde o žádnou kontrolu, dušuje se vláda, je to kvůli vaší bezpečnosti. Mikročipy zachraňují životy. Všem nám to tloukli do hlav, abychom uvěřili. Ale já tomu nevěřím. Mikročipy zavinily smrt mé matky.

„Vstávat!“ řve policista. „Hněte sebou!“

S námahou se snažím uposlechnout, bolestivé bušení v uších mi narušuje rovnováhu, dělá se mi špatně.

„Máte nějaký problém, slečno?“ Policista mě shora pozoruje, zaměřil se na mě.

„Ne, prosím,“ vypravím ze sebe.

„Jestli mi neuhnete z cesty, zatкну vás taky,“ vyhrožuje. Zasune paralyzér do pouzdra a skloní se k ženě, aby jí spoutal ruce za zády.

Nespokojenci rychle ztichnou, na ulici se zase tvoří spóřádaný zástup. Jako omámená vstanu a zařadím se do něj.

Je nemožné se bránit; o to se vláda postarala už dávno. Civilisté nesmějí vlastnit zbraň – tu pravomoc má pouze

státní garda. Lidé mohou na protest jen pozvednout hlas,
ale já doposud zažila, že byli pokaždé umlčeni.

Protože ti, kdo mají zbraně, vždycky vyhrájí.

MIRA

Musím se udržovat v činnosti. Trávím čtyři dny v týdnu čtyřicet hodin v kuse zavřená ve sklepním pokoji šest krát pět metrů je jako být ve vězení. S Avou pravidelně cvičíme, abychom si udržely hladinu endorfinů vysokou a hladinu deprese nízkou. Máme v oblibě výskok s roznožením a tlesknutím nad hlavou. Právě jsem mu věnovala dvacet minut.

Srdce mi z něj teď buší jako zvon, sednu si na zem, zády se opřu o čelo postele a nabírám sil.

„Databáze e-knih,“ řeknu nahlas prázdnému pokoji. Objeví se přede mnou hologram, zkřížím nohy, uvelebím se. Zvednu ukazováček do vzduchu a projíždím dlouhý seznam populárně naučných e-knih, které jsme si s Avou za ta léta nakoupily. Obě máme dětinskou zálibu v četbě o cizích zemích a tamějším způsobu života. O místech, která jako by existovala jen v 3D obrazu přede mnou. Nebo v mé fantazii.

Nikdy jsme se samozřejmě nesetkaly s nikým, kdo žije mimo Spojené státy. Pro americké občany je cesta do té hrstky zemí, které ještě povolují vstup cizincům, něčím, co si nemůžou dovolit, něčím, co vůbec nepřipadá v úvahu. Hrozí jim tam smrt – nebo hůř, můžou tam upadnout do zajetí a výkupné je tak vysoké, že ho vláda Spojených států prostě nemůže zaplatit – takže jen málokdo se odváží takhle riskovat. Je to divné. Nikdy tohle všechno nebylo tak nedostupné jako právě teď, kdy technika ovládla svět a kdy je díky ní *všechno a každý* dosažitelný.

16:43. Ava má zpoždění.

„Vypnout hologram,“ říkám a zamířím ke schodům. Neklidně přecházím sem a tam po vyleštěné betonové podlaze a nespouštím zrak ze záznamů bezpečnostní kamery v rohu pokoje. Osmkrát sem a tam a konečně se mi srdce uklidní, už Avu vidím na monitorech.

Sklopí deštník a přejeđe prstem po čtečce, aby se odemkly vstupní dveře. Přenesu pohled na druhý monitor a sleduju, jak prochází obývánkem. Rty se jí rychle pohnou, dává tichý příkaz. Průzračná skleněná stěna za ní zešedne, poskytne místnosti soukromí. Ava se přiblíží k falešné zdi a dvakrát zaklepe.

Čekám deset vteřin, které jí zabere cesta chodbou, pak se stěna odsune a Ava stojí přede mnou.

„Proč jdeš tak pozdě?“ Z jejího znepokojeného pohledu vyčtu, že se asi něco přihodilo.

Když kolem mě schází po schodech, všimnu si, že má dole na pravé nohavici skvrnu. A pravý rukáv na lokti trochu rozedřený, jsou v něm malé trhlinky. Je těžké uchovat si ve znečištěném a přelidněném městě uniformu sněhobíle čistou. Nám se to samozřejmě vždycky dařilo, protože se to od nás očekává. Ale Ava se zdá klidná. Tak také klidně vyčkávám.

„Stalo se něco?“ zeptám se co nejklidněji.

Ava sebou plácne na postel a skopává si boty. „Nech mě užít si na chvílku klimatizace.“

Lehnu si vedle ní na postel a čichám výraznou vůni potu a slunce. Přetrvávající stopa, že byla až do této chvíle venku. Přitulím se k ní blíž, cítím se tak blíž slunci. Do chvíle, než vyjdu z podzemí, zbývá pět hodin a šestnáct minut.

„Dokončila jsem náš referát do angličtiny,“ řeknu nakonec.

„Viděla jsem. Proč mermomocí opravuješ moje verze červeně? Naše úkoly pak vypadají jako od krve.“

Pobaveně se usměju.

„Ať už na to nemusím myslet,“ pokračuje s těžkým povzdechem. „Dostala jsem jedna minus ze španělské konverzace.“

„To je dobré...“ Říkám si, jestli snad tohle je ta nejhorší zpráva dne. „Já to příští týden při zkoušení vylepším.“

Ava zamyšleně přikývne. Leží napříč postele, pod hlavou má roh polštáře. Zapraská kloubem palce, já složím ruce do klína a čekám, až se rozpovídá. Měla bych jí dopřát čas, aby si vydechla.

„Jedna holka mě nachytala na záchodě se zakázaným make-upem,“ promluví konečně. „Vyhledala jsem si její jméno – Tifani Chengová.“

V hlavě mi hned naskočí zaručeně ten nejhorší scénář. Vyloučí nás ze školy.

„Ale Tifani se mi jen vysmála a nechala Jocelyn Woodovou, aby jí přede mnou nalepila kousek pásky. Byla u toho i Morgan Vegová,“ pokračuje Ava. „Zaznamenala jsem víc podrobností o tom, co říkaly, do deníku.“

Obrátím oči v sloup, arogance těch holek mě štve. „Blbky. Zatknou je. Tobě se nic nestane, chrání tě tvé příjmení.“

Vláda bere válku proti drogám velice vážně. Jestli Tifani přistihnou, čeká ji nejméně deset let nucených prací na místní vězeňské farmě.

„Halton byl dnes otravnější než kdy jindy,“ rozčiluje se Ava. „Nedá si pokoj a pořád na nás bude čumět ve sboru a v jídelně.“

S trhnutím nadskočím, až Ava vylétne na matraci.